

«Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης»

Παναγιώτης Α. Καράμπελας
Μέλος Κεντρικής Επιτροπής,
Συντονιστής Ο.Κ.Ε. Υπ. Εξωτερικών

16-3-2006

Κάθε επίσκεψη στη Μεγάλη Αίθουσα Τελετών του Πανεπιστημίου Αθηνών είναι μια ξεχωριστή εμπειρία. Η βαριά ιστορία που περικλείεται σε εκείνους τους τοίχους περιβάλλει τις συναντήσεις και τις συζητήσεις που γίνονται εκεί με μια σημειολογικής σημασίας επισημότητα. Εκεί παρουσιάζονται τα «οράματα» της άρχουσας τάξης, η φωνή των μελλόντων...

Η ομιλία, λοιπόν, που πραγματοποιήθηκε στην εν λόγω αίθουσα την Τρίτη 14 Μαρτίου δεν θα μπορούσε να μην έχει την ανάλογη βαρύτητα. Ομιλητής ήταν ο προσκεκλημένος από το Πανεπιστήμιο Αθηνών Πρωθυπουργός του Βελγίου κ. Guy Verhofstadt. Τον πρόλογο έκανε ο πρόεδρος του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Γεώργιος Μπαμπινιώτης και παρόντες ήταν μεταξύ άλλων ο πρώην Πρωθυπουργός κ. Σημίτης και η Υπουργός Παιδείας κα. Γιαννάκου Κουτσίκου.

Τι ήρθε λοιπόν να μας πει ο κ. Verhofstadt; Αφορμή της επισκέψεώς του στην Ελλάδα ήταν η παρουσίαση του βιβλίου του «Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης»... Όπως κάθε υποψιασμένος πολίτης αυτής της χώρας μπορεί να καταλάβει από τον τίτλο, η ομιλία περιείχε όλα τα στοιχεία της φαντασίωσης των... Ευρωλάγων.

Ούτε λίγο - ούτε πολύ, λοιπόν, ο κ. Verhofstadt μας είπε ότι η απόλυτη πολιτική ένωση είναι ο μόνος τρόπος για να προοδεύσει η Ε.Ε. Η πρότασή του είναι η δημιουργία δύο ομόκεντρων κύκλων: ενός σκληρού πυρήνα που θα είναι και το κύριο κέντρο λήψης αποφάσεων και ενός δευτέρου πιο χαλαρού κύκλου «περιφερειακού» του σκληρού πυρήνα. Υποστηρίζοντας ανοιχτά την ιδέα της κεντρικά διοικουμένης Ε.Ε. δεν δίστασε να πει ότι είναι μονόδρομος η θέσπιση, μεταξύ των άλλων, Ευρωπαϊού Υπουργού Εξωτερικών και Υπουργού Αμύνης με την ταυτόχρονη κατάργηση των αντιστοίχων θέσεων στα κράτη-μέλη, μιας και ο μεγάλος αριθμός των χωρών κάνει την διαδικασία λήψης αποφάσεων με ομοφωνία σχεδόν αδύνατη. Με αυτό τον τρόπο στα πλαίσια του σκληρού πυρήνα της Ε.Ε., και χρησιμοποιώντας την αποτυχία του Ευρωσυντάγματος ως παράδειγμα, έθεσε και το θέμα της κατάργησης της ομοφωνίας και του βέτο στις σημαντικές τουλάχιστον αποφάσεις, με το πρόσχημα της απλοποίησης των διαδικασιών και της μεγαλύτερης ευελιξίας στη διαδικασία λήψης αποφάσεων...

Η πολυφωνία, λοιπόν, όπως και η πιθανότητα διαφωνίας κάποιων λαών σε κάποιες προθέσεις της Ε.Ε., φαντάζει στους κατά τα άλλα δημοκράτες ηγέτες της Ευρώπης ως... πρόβλημα και απειλή! Η δε παράκαμψή τους... πρόοδος!

Και φυσικά από κάτω, κόντεψαν να σπάσουν τα χέρια τους από το χειροκρότημα οι προαναφερθέντες «γνωστοί - άγνωστοι» πρωταγωνιστές της παρακμής του τόπου. Κι όταν αυτοί χαίρονται.....